

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 237/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **JUDr. Ivany Kapronczai**, súdnej exekútorky, Miletičova 23, Bratislava, zastúpenej UHRINČAĎ – VAJDA s.r.o., Rybné námestie 1, Bratislava, proti rozhodnutiu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 33D/5/2025 z 15. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 33D/5/2025 z 15. januára 2026 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“). Navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správnenému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého rozhodnutia najvyššieho správneho súdu vyplýva, že v konaní o návrhu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) na začatie disciplinárneho konania pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 220 ods. 1 prvej vety v spojení s § 220 ods. 2 prvej vety zákona Národnej rady Slovenskej rady č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) podanom na najvyššom správnom súde 3. septembra 2025 bola sťažovateľka napadnutým rozhodnutím uznaná vinnou, že v exekučnom konaní sp. zn. 352EX 29/24 vydala 26. apríla 2024 upovedomenie o odklade exekúcie podľa § 61h ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku a vo výkone

exekúcie začala 2. júna 2025, keď vydala exekučný príkaz na vykonanie exekúcie, napriek tomu, že na vydanie upovedomenia o odklade exekúcie podľa § 61h ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku neboli v danom exekučnom konaní splnené zákonné podmienky, čím v exekučnom konaní sp. zn. 352EX 29/24 spôsobila zbytočné preťahy v trvaní takmer jedného roka a dvoch mesiacov, teda porušila svoju povinnosť vyplývajúcu z § 29 ods. 2 a 3 Exekučného poriadku, čím sa dopustila disciplinárneho previnenia podľa § 220 ods. 1 Exekučného poriadku, za čo jej bola podľa § 221 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku uložená peňažná pokuta vo výške 400 eur a zároveň jej bola podľa § 38 ods. 2 Disciplinárneho súdneho poriadku uložená povinnosť nahradiť štátu trovy disciplinárneho konania vo výške 120 eur.

3. Exekučné konanie sa vykonávalo na základe exekučného titulu, ktorým bolo uznesenie Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2Co/67/2023 z 29. novembra 2023 (právoplatné a vykonateľné 11. decembra 2023), ktorým krajský súd zmenil uznesenie Okresného súdu Bratislava III č. k. 21C/49/2022-51 z 21. februára 2023, ktorým zamietol návrh žalobcov 1 a 2 na nariadenie neodkladného opatrenia z 23. januára 2023 tak, že nariadil neodkladné opatrenie, ktorým žalovaným 1 a 2 uložil, aby žalobcom 1 a 2 sprístupnili k výlučnému užívaniu konkrétne špecifikované nehnuteľnosti a umožnili im tieto nehnuteľnosti užívať a zdržali sa konania, ktorým by im užívanie týchto nehnuteľností sťažili alebo ich v užívaní týchto nehnuteľností obmedzili, a to do času právoplatného skončenia konania vedeného na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-21C/49/2022; v zostávajúcom rozsahu potvrdil zamietajúci výrok uznesenia Okresného súdu Bratislava III č. k. 21C/49/2022-51 z 21. februára 2023. V odôvodnení uvedeného uznesenia krajský súd (okrem iného) konštatoval, že obydlie je chránené aj proti jeho vlastníkovi, čo platí o to viac, že žalovaní 1 a 2 nedisponovali súdnym rozhodnutím o vypratání bytu, ktoré by bolo prostriedkom ochrany ich vlastníckeho práva (založilo by exekučný titul), čím žalovaní nesú riziko dôsledkov svojho konania v podobe obnovenia pôvodného stavu. V prospech žalovaných 1 a 2 nesvedčia také okolnosti, ktoré by im bránili postupovať inak ako cestou práva, teda najskôr si voči žalobcom 1 a 2 zabezpečiť právoplatný a vykonateľný právny titul a následne súdnu exekúciu. Súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď neprihliadol na nedovolené vypratání bytu, keď žalovaní 1 a 2 bez právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia svojvoľne zasiahli do faktického stavu užívania bytu žalobcami 1 a 2. Žalobcovia 1 a 2 preto pre účely rozhodnutia o návrhu na nariadenie požadovaného neodkladného opatrenia dôvodne osvedčili potrebu, aby im bola poskytnutá neodkladná ochrana v podobe obydli v spornej nehnuteľnosti. O náhrade trov konania, ktoré vznikli stranám v spojení s týmto neodkladným opatrením, bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v rozhodnutí o veci samej (<https://www.justice.gov.sk/>).

4. Dňa 16. januára 2024 bol Okresnému súdu Banská Bystrica doručený návrh žalobcov 1 a 2 (ďalej aj „oprávnení“) na vykonanie exekúcie a 23. januára 2024 oprava vád návrhu na vykonanie exekúcie vymožením nepeňažného nároku v zmysle exekučného titulu, ako aj vymoženia peňažného nároku – trov exekúcie oprávnených vo výške 163,98 eur.

5. Dňa 7. februára 2024 sťažovateľka vydala upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. 352EX 29/24.

6. Dňa 5. marca 2024 bol sťažovateľke (súdnej exekútorke) doručený návrh žalovaných 1 a 2 (ďalej aj „povinní“) na zastavenie exekúcie súdom podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, ako aj ich návrh na odklad exekúcie podľa § 61h ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku. Podaním z 20. marca 2024 sťažovateľka postúpila oba návrhy Okresnému súdu Banská Bystrica.

7. Dňa 25. apríla 2024 bol sťažovateľke doručený návrh povinných na odklad exekúcie podľa § 61h ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku, v ktorom žiadali, aby vydala upovedomenie o odklade exekúcie, ktorým odloží exekúciu do právoplatného rozhodnutia súdu o ich návrhu na zastavenie exekúcie, a to z dôvodu, že 5. marca 2024 podali návrh na zastavenie exekúcie a 10. apríla 2024 zložili zábezpeku v hodnote vymáhaného nároku – v sume 586,78 eur na osobitný účet súdnej exekútorke zriadený na tento účel.

8. Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. 42Ek/114/2024 zo 6. júna 2024 zamietol návrh povinných na zastavenie exekúcie podľa §61l ods. 3 Exekučného poriadku (výrok I), keďže v ňom neuviedli žiadne relevantné skutočnosti ani nepripojili žiadne dostačujúce dôkazy, ktorými by preukázali dôvody na zastavenie exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, že sú tu skutočnosti, ktoré by bránili vymáhateľnosti exekučného titulu, alebo iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná alebo ktoré by odôvodňovali zastavenie exekúcie, rovnako nepreukázali, že by bol exekučný titul zrušený alebo že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, pričom exekučný súd ani z úradnej povinnosti nenašiel iný dôvod na zastavenie exekúcie. Exekučný súd zároveň povinným uložil povinnosť nahradiť oprávneným trovy exekúcie v sume 79,84 eur, ktoré sa budú vymáhať na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie s tým, že plnením jedného z povinných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných povinných (výrok II). Nad rámec svojej povinnosti exekučný súd poznamenal, že rozhodovanie o prípadnom odklade exekúcie (ak sú na to splnené zákonné podmienky) patrí do kompetencie exekútora. O spôsobe výkonu exekúcie rozhoduje výlučne súdny exekútor a exekučný súd nie je oprávnený do výkonu exekúcie zasahovať. Voľba konkrétneho spôsobu vykonávania exekúcie sa spája s rozsahom vymáhanej pohľadávky a objemom a druhom majetku povinného (<https://www.justice.gov.sk/>). Sťažnosť povinných proti uvedenému uzneseniu exekučného súdu Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. 42Ek/114/2024 zo 17. marca 2025 zamietol ako nedôvodnú.

9. Sťažovateľka začala s výkonom exekúcie 2. júna 2025, keď vydala exekučný príkaz na vykonanie exekúcie na splnenie povinností neodkladného opatrenia.

10. Minister spravodlivosti s poukazom na účel neodkladného opatrenia vydaného v civilnom sporovom konaní v disciplinárnom návrhu uviedol, že návrh povinných na zastavenie exekúcie nemal v zmysle § 61k ods. 4 písm. b) Exekučného poriadku odkladný účinok. Predmetom vymáhania bol predovšetkým nepeňažný nárok žalobcov 1 a 2 (ďalej aj „oprávnení“), avšak sťažovateľka bez blokácie majetku povinných a v rozpore s § 61h ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku vydala upovedomenie o odklade exekúcie, čím nielenže spôsobila zbytočné prietahy v trvaní takmer jedného roka a dvoch mesiacov, ale významne narušila aj princíp právnej istoty a legitímne očakávanie oprávnených na rýchle a efektívne vymoženie ich exekučným titulom priznaného nároku, keďže zložením zábezpeky v hodnote trov exekúcie zo strany povinných nebol uspokojený celý predmet exekúcie.

11. Sťažovateľka v disciplinárnom konaní popierala, že svojím konaním spôsobila zbytočné prietahy v exekučnom konaní, resp. že bola nečinná v období, ktoré nasledovalo po tom, ako rozhodla o odklade exekúcie podľa § 61h ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku, a trvalo až do právoplatného rozhodnutia súdu o návrhu povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61j ods. 5 Exekučného poriadku. Bola presvedčená, že v exekučnom konaní postupovala striktnie

podľa zákona, pričom sa riadila gramatickým výkladom príslušných ustanovení Exekučného poriadku. Tvrdila, že priesťahy v exekučnom konaní by mali zodpovedať priesťahom exekučného súdu, pretože ak by rozhodol o návrhu na zastavenie exekúcie a následnej sťažnosti povinných prednostne, nedošlo by k priesťahom v exekučnom konaní. Poukazovala na to, že Slovenská komora exekútorov sťažnosť oprávnených proti postupu sťažovateľky v exekučnom konaní vyhodnotila ako neopodstatnenú.

12. Na pojednávaní najvyššieho správneho súdu konanom 15. januára 2026 sťažovateľka na otázku člena disciplinárneho senátu, aby vo vzťahu k § 61h ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku vysvetlila, čo so zvyškom nepeňažného nároku, či ustálila jeho hodnotu, uviedla, že v daný čas vyčíslené sumy stačili na uvedený postup. Zvyšok nároku nebol vyčíslený. Na otázku člena disciplinárneho senátu, že ak časť nároku nebola vyčísliteľná, prečo dospela k záveru o aplikovateľnosti predmetného ustanovenia, uviedla, že zákon neustanovuje, aké plnenie je prioritnejšie, ale ustanovuje možnosť, že pokiaľ (bližšie neoznačené osoby) vedú peňažne vyčísliť exekúciu, môžu postupovať podľa predmetného ustanovenia. Na otázku predsedu disciplinárneho senátu, či v takomto prípade stačí uhradiť trovy exekúcie a automaticky sú splnené podmienky na odklad exekúcie, uviedla, že trvá na svojom vyjadrení a že zákonné podmienky splnila.

13. Najvyšší správny súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že pri interpretácii právnych noriem je možné vytvárať rôzne právne závery vrátane absurdných, ako tomu bolo v danom prípade, kde však neexistovala nejednoznačná textácia zákona. Zákonnými podmienkami na vydanie upovedomenia o odklade exekúcie súdnym exekútorom podľa § 61h ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku sú podanie návrhu na zastavenie exekúcie povinným a zloženie zábezpeky povinným v sume rovnajúcej sa celému vymáhanému nároku. Zložením zábezpeky žalovanými 1 a 2 vo výške 563,78 eur na osobitný účet súdnej exekútorke nebol uspokojený celý predmet exekúcie, ale len parciálny – trovy exekúcie. Sťažovateľka preto porušila povinnosť vyplývajúcu z § 29 ods. 2 a 3 Exekučného poriadku. Pri rozhodovaní o výške uloženej pokuty najvyšší správny súd vzal do úvahy jednorazový charakter tohto skutku, intenzitu porušenia povinnosti sťažovateľkou, ako aj skutočnosť, že v minulosti bola za spôsobenie zbytočných priesťahov disciplinárne potrestaná rozhodnutím najvyššieho správneho súdu sp. zn. 31D/6/2023 z 26. septembra 2023.

II.

Argumentácia sťažovateľky

14. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že právny záver najvyššieho správneho súdu, že sa v exekučnom konaní sp. zn. 352EX 29/24 disciplinárne previnila, je výsledkom svojvoľného a ústavne neudržateľného výkladu relevantných ustanovení Exekučného poriadku, ktorý je v rozpore s požiadavkami náležitého odôvodnenia súdneho rozhodnutia vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. Poukazuje na to, že v priebehu disciplinárneho konania vo vzťahu k svojmu postupu v exekučnom konaní tvrdila, že v prípade kumulatívneho splnenia podmienok, že je možné zistiť hodnotu vymáhaného nároku, že povinný zloží zábezpeku v hodnote vymáhaného nároku a že povinný podá návrh na zastavenie exekúcie, súdny exekútor obligatórne musí vydať upovedomenie o odklade exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania, platiteľovi mzdy povinného,

banke, dlžníkovi povinného alebo iným osobám dotknutým exekúciou tak, ako to uvádza § 61h ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku. Súdny exekútor nerozhoduje o tom, ktorý nárok z exekučného titulu má byť najmä uspokojený, t. j. ktorý nárok je dôležitejší. Rovnako nerozhoduje ani o tom, či vydá alebo nevydá upovedomenie o odklade exekúcie. Zákon zároveň v žiadnom ustanovení neurčuje, že by upovedomenie o odklade exekúcie nemalo byť vydané, pokiaľ je súčasťou vymáhaného nároku aj nepeňažné plnenie. Je to oprávnený, kto rozhoduje o tom, v akom rozsahu navrhne vykonať exekúciu. Oprávnený mohol navrhnúť vykonať exekúciu len v časti nepeňažného plnenia, keď by súdny exekútor nebol povinný vydať upovedomenie o odklade exekúcie, pretože by vymáhaný nárok nemal hodnotu vyjadriteľnú v peniazoch a v exekučnom konaní by súdny exekútor potom nebol povinný postupovať podľa § 61h ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku.

16. V tejto súvislosti sťažovateľka zastáva názor, že najvyšší správny súd vyvodil disciplinárnu zodpovednosť sťažovateľky za postup, ktorý bol vykonaný v rámci právomoci priznanej jej Exekučným poriadkom a ktorý predstavoval legitímny výklad príslušných ustanovení Exekučného poriadku v konkrétnej procesnej situácii, zhodný s právnym názorom Slovenskej komory exekútorov k danej právnej otázke, s ktorej stanoviskom sa najvyšší správny súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vôbec nevysporiadal. Na podporu uvedených argumentov sťažovateľka poukazuje na nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 271/2023-39 z 21. novembra 2023, z ktorého vyplýva, že disciplinárnu zodpovednosť predstaviteľa právnického povolania nemožno založiť výlučne na tom, že orgán verejnej moci zastáva odlišný právny názor na výklad právnych predpisov. Existencia rozdielnych právnych názorov na výklad právnych noriem je prirodzenou súčasťou právnej praxe a sama osebe nemôže byť bez ďalšieho kvalifikovaná ako disciplinárne previnenie, pokiaľ ide o právny názor, ktorý je racionálne obhájitelný. Takýto prístup najvyššieho správneho súdu vedie podľa názoru sťažovateľky k neprípustnému stavu, v ktorom je výkon rozhodovacej činnosti exekútorov determinovaný obavou z disciplinárneho postihu za právny výklad, ktorý je odlišný od názoru disciplinárneho orgánu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky (súdnej exekútorke) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím najvyššieho správneho súdu sp. zn. 33D/5/2025 z 15. januára 2026 o uložení disciplinárneho opatrenia sťažovateľke (body 2 až 13), ktoré považuje za nezákonné a arbitrárne, keďže ním mala byť potrestaná za svoj odlišný právny názor (body 14 až 16) na výklad a aplikáciu § 61h ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku, ktorý ustanovuje, že exekútor vydá upovedomenie o odklade exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania, platiteľovi mzdy povinného, banke, dlžníkovi povinného alebo iným osobám dotknutým exekúciou, ak povinný, ktorý podal návrh na zastavenie exekúcie, zložil zábezpeku v hodnote vymáhaného nároku na osobitný účet exekútora zriadený na tento účel.

18. Pri posudzovaní otázky zavinenia pri disciplinárnom previnení ústavný súd vychádza z jednoznačnej premisy založenej už v minulosti prezentovaným názorom ústavného súdu deklarovaným pri výkone jeho právomoci v disciplinárnych veciach, podľa ktorého disciplinárnym

postihom nemôžu byť riešené konflikty vyplývajúce z odlišných právnych názorov (PL. ÚS 97/07, PL. ÚS 2/2023).

19. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

20. V posudzovanom prípade sa ústavný súd sústredil na posúdenie otázok, či sa najvyšší správny súd adekvátne vysporiadal s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľky (súdnej exekútorky), ktorú uplatňovala v disciplinárnom konaní, t. j. že v exekučnom konaní postupovala striktne podľa zákona, pričom sa riadila gramatickým výkladom príslušných ustanovení Exekučného poriadku (body 11 a 15 uznesenia ústavného súdu), či má najvyšším správnym súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter a či odôvodnenie právneho záveru, ktorý najvyšší správny súd v napadnutom rozhodnutí formuloval, zodpovedá požiadavke náležitého a presvedčivého odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

21. Ústavný súd pritom dospel k záveru, že obrana sťažovateľky, ktorou sa snažila vyvinieť spod disciplinárnej zodpovednosti, nie je spôsobilá zvrátiť jej disciplinárne odsúdenie.

22. Z odbornej právnickej literatúry vyplýva, že «V súlade so zásadou formalizácie predpokladov exekúcie je nevyhnutným a základným predpokladom (vecnou podmienkou) exekučného konania spôsobilý exekučný titul. Cieľom a „programom“ exekučného konania je vymożenie povinnosti, ktorá nebola splnená dobrovoľne. Práve exekučný titul je dokumentom, ktorý identifikuje predmetnú povinnosť, oprávnenú a povinnú osobu a lehotu, v ktorej má byť povinnosť splnená dobrovoľne (paričná lehota)... Prevažná väčšina exekučných titulov pre nepeňažné plnenie vzniká ako výsledok bránenia ohrozeného alebo porušeného subjektívneho práva v konaní pred súdom alebo ako výsledok ochrany práva v konaní vedenom administratívnym orgánom. Ako spôsobilý podklad pre nepeňažnú exekúciu však nemožno vylúčiť ani neautoritatívne exekučné tituly... Vykonateľnosťou titulu (rozhodnutia alebo inej listiny) je potrebné rozumieť vynútiteľnosť v titule obsiahnutej povinnosti zákonom stanoveným spôsobom. Vykonateľnosť titulu má dve obligatórne zložky, a to formálnu a materiálnu vykonateľnosť... Formálnu vykonateľnosť autoritatívneho exekučného titulu deklaruje orgán, ktorý titul vydal, pripojením tzv. doložky vykonateľnosti na prvú stranu rovnopisu rozhodnutia... Neautoritatívne tituly sa doložkou vykonateľnosti neopatrujú. Skutočnosť, že tento titul sa už stal vykonateľným, musí vyplývať z jeho textu (uplynula jasne určená paričná lehota)... Kategória materiálnej vykonateľnosti kladie na exekučný titul náročnejšie požiadavky. Skúmanie materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu predstavuje zodpovedanie otázky reálnej vykonateľnosti titulu, ktorý je formálne vykonateľný... Okrem samotnej povahy enunciátu je pre materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu nevyhnutné presné (nezameniteľné) označenie oprávneného a povinného, ako aj jasné a určité vymedzenie uloženej povinnosti, priznaného práva alebo postihnutého majetku. V porovnaní s peňažnými exekúciami musí byť nepeňažné plnenie subsumovateľné pod konkrétny spôsob vykonania exekúcie. Ak by nepeňažné plnenie, uvedené vo výroku exekučného titulu, nebolo možné podradiť pod žiadny zo spôsobov vykonania nepeňažnej exekúcie, tento titul by nebolo možné nútene vykonať. Pod určitosťou

nepeňažného plnenia rozumieme jeho vymedzenie, ktoré umožňuje 1. jednoznačné identifikovanie obsahu plnenia a 2. jednoznačné posúdenie skutočnosti, kedy je povinnosť splnená. V neposlednom rade materiálna vykonateľnosť titulu je podmienená aj tým, že vymáhané plnenie je možné a dovolené.» (*Molnár, P.* Nepeňažná exekúcia. Bratislava : C. H. Beck, 2016. s. 27 – 30.).

23. Vzhľadom na charakter exekučného titulu (bod 3 uznesenia ústavného súdu) ústavný súd poukazuje na to, že ústava v čl. 21 ods. 1 zaručuje nedotknuteľnosť obydlia; hodnotu uvedeného základného práva nemožno priamo vyjadriť v peniazoch. Zásah do obydlia znemožňujúci ho užívať je spôsobilý zasiahnuť aj do súkromného a rodinného života jednotlivca. Podľa okolností konkrétnej veci sa ten istý zásah môže dotknúť tak práva na ochranu súkromia, ako aj práva na ochranu obydlia. Aj podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, ktorý zaručuje právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, v spojení s čl. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy sa musia uplatniť obdobné zásady ako v prípade čl. 21 ods. 3 ústavy, pretože pod „neoprávneným zasahovaním“ treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje legitímny cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie legitímneho cieľa (m. m. I. ÚS 13/00).

24. Odkladom exekúcie je potrebné rozumieť oddialenie vykonania exekúcie, ktoré (podľa dôvodu a/alebo priebehu) je dočasné alebo vyústí do skončenia exekúcie. Je to procesný inštitút, ktorý predstavuje výnimku zo základnej štruktúry exekučného konania, preto prípady jeho použitia v priebehu exekúcie musia byť taxatívne uvedené v zákone.

25. Jazykový (gramatický) výklad môže v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu predstavovať len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti či nesprávnosti výkladu, resp. na jeho doplnenie či upresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na roveň gramatickému výkladu – systematický a teologický výklad, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný konektív pri zistení obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy, a to najmä v prípade, keď existuje určité napätie medzi doslovným a systematickým či teologickým výkladom (m. m. I. ÚS 351/2010).

26. Slovné spojenie „ak povinný... zložil zábezpeku v hodnote vymáhaného nároku na osobitný účet exekútora zriadený na tento účel“ predstavujúce jednu z podmienok na vydanie upovedomenia o odklade exekúcie súdnym exekútorom podľa § 61h ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku sa nejaví ako nejasné alebo nezrozumiteľné, práve naopak, predpokladá existenciu vymáhaného nároku oprávneného, ktorého hodnota je primárne vyjadriteľná v peniazoch. Výklad uvedeného zákonného ustanovenia nemôže byť tak formalistický, aby sa ním podstatne sťažil alebo dokonca zmaril účel exekučného konania.

27. Z odbornej právnickej literatúry vyplýva, že „Účelom relutárnej exekúcie je uspokojenie vymáhanej peňažnej pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva a trov exekúcie. Primárne sa tento cieľ zabezpečuje zistením a zablokovaním majetku povinného v potrebnom rozsahu. Ak však povinný, ktorý podal návrh na zastavenie exekúcie, zloží na účet exekútora sumu rovnajúcu sa celému vymáhanému nároku, nie je žiadny logický dôvod na ďalšie zisťovania ani blokácie majetku povinného. V súvislosti s podmienkou zloženia zábezpeky na uspokojenie celého predmetu exekúcie je potrebné pamätať aj na prípadné prirastajúce príslušenstvo. Pokiaľ by

exekučný spor trval dlhší čas, exekútor vyzve povinného na zloženie ďalšej zábezpeky na pokrytie príslušenstva, o ktoré sa v medziobdobí zvýšil vymáhaný nárok. Ak by povinný odmietol zábezpeku navýšiť, podmienka odkladu exekúcie (pokrytie celej výšky vymáhanej pohľadávky zloženou zábezpekou) nebude splnená. Podmienka simultánneho napádania prípustnosti exekúcie je taktiež logická – ak by sa povinný exekúcii nebránil, zložené peňažné prostriedky by neboli zábezpekou, ale riadnou úhradou vymáhaného nároku. V prípade neúspechu povinného v exekučnom spore zložená zábezpeka bude použitá na uspokojenie predmetu exekúcie. Pokiaľ súd jeho návrhu na zastavenie exekúcie vyhovie, exekútor zloženú zábezpeku povinnému vráti. (Števček, M., Kotrecová, A., Tomašovič, M., Molnár, P. a kol. Exekučný poriadok. Komentár. 3. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2018. s. 325 – 335.).

28. Je evidentné, že sťažovateľka vydala upovedomenie o odklade exekúcie podľa § 61h ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku bez toho, aby mala preukázané, že zo strany povinných došlo k splneniu povinností, ktoré im ukladal exekučný titul a ktoré boli ako nepeňažné nároky obsahom návrhu žalobcov 1 a 2 na vykonanie exekúcie (bod 4 uznesenia ústavného súdu), nevenovala teda náležitú pozornosť skúmaniu materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, ktorého obsahom nebola peňažná pohľadávka, keďže o náhrade trov konania, ktoré vznikli stranám v spojení s týmto neodkladným opatrením, bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v rozhodnutí o veci samej. Uvedené potvrdzujú aj odpovede sťažovateľky na otázky predsedu a člena disciplinárneho senátu na pojednávaní najvyššieho správneho súdu konanom 15. januára 2026 (bod 12 uznesenia ústavného súdu).

29. Tvrdenia sťažovateľky, že súdny exekútor nerozhoduje o tom, ktorý nárok z exekučného titulu má byť najmä uspokojený, t. j. ktorý nárok je dôležitejší. Rovnako nerozhoduje ani o tom, či vydá alebo nevydá upovedomenie o odklade exekúcie. Zákon zároveň v žiadnom ustanovení neurčuje, že by upovedomenie o odklade exekúcie nemalo byť vydané, pokiaľ je súčasťou vymáhaného nároku aj nepeňažné plnenie. Je to oprávnený, kto rozhoduje o tom, v akom rozsahu navrhne vykonať exekúciu. Oprávnený mohol navrhnúť vykonať exekúciu len v časti nepeňažného plnenia, kedy by súdny exekútor nebol povinný vydať upovedomenie o odklade exekúcie, pretože by vymáhaný nárok nemal hodnotu vyjadriteľnú v peniazoch a v exekučnom konaní by súdny exekútor potom nebol povinný postupovať podľa § 61h ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku (bod 15 uznesenia ústavného súdu) ústavný súd považuje za chabý pokus preniesť zodpovednosť za jej protiprávne konanie na oprávnených.

30. To platí aj vo vzťahu k exekučnému súdu, vo vzťahu ku ktorému sťažovateľka tvrdila, že prietahy v exekučnom konaní by mali zodpovedať prietahom exekučného súdu, pretože ak by rozhodol o návrhu na zastavenie exekúcie a následnej sťažnosti povinných prednostne, nedošlo by k prietahom v exekučnom konaní (bod 11 uznesenia ústavného súdu).

31. Za ústavne akceptovateľný ústavný súd považuje záver najvyššieho správneho súdu, že sťažovateľka bez blokácie majetku povinných a v rozpore s § 61h ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku vydala upovedomenie o odklade exekúcie, čím nielenže spôsobila zbytočné prietahy v trvaní takmer jedného roka a dvoch mesiacov, ale významne narušila aj princíp právnej istoty a legitímne očakávanie oprávnených na rýchle a efektívne vymoženie ich exekučným titulom priznaného nároku, keďže zložením zábezpeky v hodnote trov exekúcie zo strany povinných nebol uspokojený celý predmet exekúcie. Stanovisko Slovenskej komory exekútorov k danej právnej

otázke nebolo pre najvyšší správny súd záväzné a skutočnosť, že sa s ním v odôvodnení napadnutého rozhodnutia osobitne nevysporiadal, jeho záver nevyvracia.

32. Pokiaľ sťažovateľka poukazovala na nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 271/2023-39 z 21. novembra 2023, jeho závery nie sú aplikovateľné na posudzovaný prípad, keďže sa týkal skutkovo a právne odlišnej veci, v ktorej iná súdna exekútorka vykonala exekúciu v menšom rozsahu, ako vyplýval z judikovaného nároku na úhradu výživného pre maloleté deti uvedeného v poverení na vykonanie exekúcie, čím porušila povinnosť podľa § 61r Exekučného poriadku.

33. S ohľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho správneho súdu nie je z hľadiska procesného ani hmotnoprávneho svojvoľné. Nezistil taký výklad a aplikáciu predmetných právnych noriem Disciplinárneho súdneho poriadku ani Exekučného poriadku rozhodných na posudzovanú vec, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani právom na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

34. Ustanovenie § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) dáva v záujme racionality a efektivity konania ústavnému súdu právomoc posúdiť prijateľnosť návrhu pred tým, než dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom. Za zjavne neopodstatnenú ústavný súd považuje takú sťažnosť, keď uplatnené námietky nie sú spôsobilé spochybníť ústavnosť napadnutého rozhodnutia. Tak je to aj v tomto prípade. Preto ústavnú sťažnosť ako celok odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu